

ESQUERRA

REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1'75 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus convencionals, segons tany i número d'insercions.

ANY III - NÚMERO 95

OLOT, 11 D'ABRIL DEL 1936

PREU 15 cèntims.

Sobre un mateix tema

per R. PLA I CORAL

El meu article de dissabte passat «Elogi d'un espanyol il·lustre», en el que jo feia l'apologia d'aquest vell amic de Catalunya que es diu Ossorio i Gallardo i em planyia, de passada, de l'esperit retrògrad i furibundament renyit amb tots els intents de renovació política i social de les dretes espanyoles, m'ha valgut una llarga i atenta lletra d'un amic lector la qual, tant pel seu contingut com pel seu to, constitueix una verdadera rèplica.

Entre altres coses, em diu el meu correspondent:

«Però, no sou home d'esquerra, vos?»

A que ve, doncs, aquest queixar-vos tan amargament per la desastrosa política de les dretes espanyoles? Tant millor, home! En lloc de queixar-vos haurieu d'alegrar-vos-en, tota vegada que unes dretes sense cap ni cúa com les que avui hi ha a Catalunya i a Espanya, són la millor propaganda i els millors servidors que poden tenir les esquerres».

Ja em permetrà el meu amic que discrepi d'ell en absolut. No em faria cap il·lusió això de què el meu partit, partit d'esquerra, degués els seus mèrits als demèrits dels partits contraris. No em faria cap gràcia que les qualitats polítiques dels homes que em representen i l'obra de govern del partit del qual formo part sortissin airosos d'una comparació amb els homes i partits de dreta, només pel fet de què aquests darrers són unes vertaderes calamitats, que s'accentuen encara més quan tenen la responsabilitat del govern.

Suposo que no hi haurà ningú tant acomodaticí que s'accontenti en ésser només que una mica sensat perquè el món és ple de manicomis; una mica sanitos perquè hi ha milions i milions de malalts, o una mica mica honrat, perquè el món és plagat de delinqüents. Doncs per la mateixa raó, de cap manera em plauria en política, que el meu partit es satisfés

de mig anar momés pel sol fet de què els altres no van enlloc.

Afortunadament — i dit sigui de passada — els partits d'esquerra espanyols i catalans no solament resisteixin ben airosament qualsevol comparació amb els partits de dreta d'ací, als quals són incomensurablement superiors, sinó que també poden parangonar-se amb qualsevol partit dels més seriosament organitzats i eficaçment dirigits que hi pugui haver en qualsevol país d'Europa governat democràticament. Quant a això, podem estar lligítimament satisfets tots els qui tenim l'honor, a Espanya i a Catalunya, de pertànyer a algun dels partits d'esquerra.

No poden pas dir el mateix els espanyols i catalans enrolats en partits de dreta, i d'això em planyo. De cap manera pot tenir raó el meu al·ludit comunicant quant diu «que el desgavell i el desgovern de les dretes tindrà la virtut d'assegurar la permanència de les esquerres al poder.» Si les dretes, després de governar una vegada i un cop vist per l'opinió el mal resultat llur no haguessin de governar mai més, encara podria acceptar la tesi del meu amic. Però fora pueril creure's això. L'experiència ha de dir-li — no és pas massa jove per no haver-ho comprovat ja — quants canvis imprevistos, quants alts i baixos hi ha en la política de per tot arreu. O per desgast dels partits, o per equivocacions que es cometen o pel sol fet de què l'opinió es cansa d'una posició massa prolongada, avui són derrotats els qui demà sortien aclaparadorament triomfants.

Ara bé; això tindria poca importància si els dos partits, dretes i esquerres, no es deivessin portar per res més que pels interessos del país. Jo no voldria pas que les dretes, per exemple, respectessin tot i donessin per ben fet tot el que haurien realitzat les esquerres. Però si que

m'entristeix i m'angunieja l'haver de contemplar — i tocar-ne d'aprop els efectes — l'egoisme, la incomprensió i la marraneria al servei de la política de les dretes d'aquest país.

A Anglaterra, a Bèlgica, en altres llocs han governat les dretes després dels socialistes i no ha passat res. A Espanya, el desplaçament del govern cap a la dreta ocasionà el 6 d'Octubre. La nit d'aquesta data tots els espanyols que van tenir l'humor suficient per anar-se'n a dormir, es ficaren a lllit amb una sèrie de lleis vigents del tot, aconseguida amb qui sap els esforços; l'endemà mateix totes aquelles eren a terra. Estatut, Reforma Agrària, lleis socials, etc., etc., tot quedà entre les runes dels edificis destruïts per la revolució.

Suposo que no és pas això el que preté el meu amic. Que el que les esquerres facin amb el cap les dretes ho desfacin amb la cúa. Que Espanya es passis dos, tres, quatre anys construint i que després vinguin els altres a enderrocar-ho tot en un dia. Aquest fer i desfer, aquest suplici de Tantal dels partits i dels homes que es preocupen del benestar d'Espanya, sense mai aconseguir, per culpa de la ceguera d'uns altres partits i d'uns altres homes, establir-lo d'un modo definitiu, a mi em fa molta pena.

Per això, enfront d'unes esquerres que pensin amb el cap, demano unes dretes que pensin amb el cap també. Enfront d'uns homes constructius com Azaña i Companys, també em plauria veure-hi homes com don Angel Ossorio i Gallardo en lloc d'aquest pallasso que és el senyor Gil Robles o d'aquest etern equivocac que es diu Francesc Cambó.

Almenys jo ho entenc així. I el dia que se'm demostrés que a un partit li són necessàries les bestieses dels altres, m'adonaria que jo no hi entenc res i mai més escriuria un borrall de política.